Ἔτος ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1902 Ἀριθ. 700

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ὑπεύθυνοι.—Γυναικεῖα ἔργα : Νοσοκόμοι. (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). -Τί ἀναγινώσκουν αἱ Ἑλληνίδες : Daniel Lesueur. —Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ (ἀπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Το Νέον Συμβόλαιον. Αἱ Ἑλληνίδες περὶ τῶν ἱερέων τῶν ἐργατίδων καὶ τῶν φθισικῶν. Κρητικὴ στολή.—Συνταγὴ ἐδοποιήσεις. Ἡ Jessy. Ἐπιφυλλὶς (κατὰ μετάφρασιν δος Εἰ Νικολαΐδου.

ΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Δύο δικαστήρια ἐκ παραλλήλου ἐργαζόμενα τὰς ἡμέρας αὐτὰς, δύο ἀνακρίσεις καὶ κατηγορίαι καὶ ὑπερασπίσεις κρατοῦν ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἰς μεγάλην συγκίνησιν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέγαρον ὅλοι οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὸν ἀτυχῆ μας πόλεμον ἀποκαλύπτουν τοὺς ἠθικοὺς αὐτουργοὺς τῶν καταστροφῶν τοῦ 1897, ἐνῷ τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον ζητεῖ νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ ἀνεύρῃ τοὺς ἠθικοὺς αὐτουργοὺς τοῦ τραγικοῦ δράματος τῆς ὁδοῦ Ἀγχέσμου.

Ἐὰν ὅλοι κατήγοροι καὶ κατηγορούμενοι ἤθελαν νὰ εἶναι πλέον σύμφωνοι μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ πλέον εἰλικρινεῖς μὲ τὸν ἑαυτόν των καὶ πλέον δίκαιοι μετὰς περιστάσεις δὲν θὰ κατιῶντο ὁ εἷς τὸν ἄλλον, καὶ δὲν θὰ προσεπάθουν νὰ ἐξέλθουν ὅλοι μαζῆ καὶ ὁ καθεὶς χωριστὰ λευκότεροι περιστερῶν ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς θλιβερὰς καὶ ἐξ ἴσου τραγικὰς περιπετείας τῆς ἐθνικῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς μας ζωῆς.

Καὶ μαζῆ μὲ αὐτοὺς ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, ἡ ὁποία πότε τάσσεται μὲ αὐτὴν καὶ πότε μὲ ἐκείνην τὴν πτέρυγα δὲν θὰ ἐξήπτετο καὶ δὲν θὰ ἀπήγγελλε τόσους ρητορικοὺς καὶ τόσα κατηγορητήρια, ἐὰν ἦτο περισσότερον σοβαρὰ καὶ περισσότερον δικαία καὶ ἀμερόληπτος, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ πεισθῇ ὅτι καὶ εἰς τὸ ἓν καὶ εἰς τὸ ἄλλο δρᾶμα συνυπεύθυνοι καὶ συγκατηγορούμενοι εἴμεθα ὅλοι καὶ ὅτι ἡ δραματικὴ αὐτὴ φάσις τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς μας ζωῆς δὲν εἶναι δημιούργημα μονάδων καὶ ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, ἀλλὰ φυσικὸν ἐπακολούθημα ἀνωμάλου καθεστῶτος, δημιουργηθέντος παρὰ τῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι κανονίζουν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν καὶ τὴν ἐθνικήν μας ὕπαρξιν.

Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες μ' ὅλον ὅτι δὲν κάμνομεν νόμους καὶ δὲν ἔχομεν καμμίαν ἐπίσημον θέσιν, οὔτε εἰς τὴν Βουλὴν, οὔτε εἰς τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον, εἴμεθα ἐντούτοις ἀρκετὰ συνυπεύθυνοι διὰ τὸ καθεστὸς αὐτὸ καὶ εἰς τὰ δύο δράματα τῶν ὁποίων ἡ ἐκδίκασις κρατεῖ εἰς συγκίνησιν τὰ πλήθη κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Εἰς τὸ δρᾶμα τῆς ὁδοῦ Ἀγχέσμου, ἐὰν ἄνδρες ἐφονεύθησαν, γυναῖκες ὅμως ὥπλισαν τὰς χεῖρας, γυναῖκες διέπλασαν τὰ ἤθη καὶ γυναῖκες διεμόρφωσαν τὰς ψυχὰς ὅλων ὅσοι, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως συνετέλεσαν εἰς τὴν τραγικὴν ἐξέλιξιν ὅλης αὐτῆς τῆς ὀδυνηρῆς ὑποθέσεως.

Ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῦ ἠθικοῦ ὑπευθύνου, ἡ ὁποία δὲν κατώρθωσε νὰ διδάξῃ τὸν υἱόν της τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐδίδαξε νὰ τάσσῃ τὰ ὑλικὰ συμφέροντα ὑπεράνω τῆς τιμῆς του, μέχρι τῆς συζύγου, ἡ ὁποία ἐν γνώσει τοῦ παρελθόντος συνετέλεσεν διὰ τοῦ γάμου της εἰς τὸ νὰ συντριβῇ μία ὕπαρξις ἀθῶα καὶ ἀνεύθυνος καὶ μέχρι τῆς μητρὸς τοῦ θύματος, ἡ ὁποία ἀνεξετάστως ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς οἰκίας της εἰς ἄνδρα γνωστὸν διὰ τοὺς ἐπιπολαίους ἔρωτάς του, καὶ μέχρι τοῦ θύματος αὐτοῦ ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ἀφέθη εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, ἀντὶ νὰ περιφρονήσῃ τὸν προδόσαντα τὰς ὑποσχέσεις του, ὅλαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν τραγικὴν αὐτὴν λύσιν.

Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου καὶ τοῦ θύματος ἀντιπροσωπεύονται χιλιάδες μητέρες καὶ σύζυγοι καὶ θύματα. Ὅλαι αἱ μητέρες, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς πιστεύουν

καὶ νομίζουν καὶ ἔχουν ὡς ἀρχὴν, ὅτι ἡ ἠθικὴ εἶναι ὑποχρέωσις τῶν θηλέων τέκνων των μόνον καὶ ὄχι τῶν υἱῶν, αἱ ὁποῖαι κλείουν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τῶν ἀσεβῶν παρεκτροπῶν τούτων, ὅταν καὶ δὲν τὰς ὑποβοηθοῦν ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ ἄνδρας εἶναι καὶ ἀνάγκην δὲν ἔχει ἀφίνουν νὰ διαδέχωνται εἰς τὰς ἑκατόμβας τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀκολασίας των κάθε τάξεως καὶ κάθε προελεύσεως γυναῖκες ἀπὸ τῶν ἰδίων ὑπηρετριῶν, μέχρι τῶν ἀθώων φίλων καὶ τῶν ἐπικινδύνων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τέλος μίαν καὶ μόνην θεωροῦν ὑποχρέωσίν των, πῶς νὰ ἐξασφαλίσουν μεγάλην προῖκα διὰ τοὺς υἱούς των, ἀδιαφοροῦσαι διὰ τὰς δυστυχίας καὶ τὰς συμφοράς, τὰς ὁποίας τὰ ἀκράτητα τούτων πάθη ἔχουν σκορπίσει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ κατὰ τὴν διάβασίν των εἰς τὸν δρόμον τῆς νεότητος καὶ τῆς ὡρίμου ἀκόμη ἡλικίας.

Καὶ ἔπειτα αἱ πλούσιαι νύμφαι καὶ αἱ μητέρες τούτων, αἱ ὁποῖαι ἀρκοῦνται εἰς τὸν στίλβοντα χρυσὸν τῶν γαμβρῶν, χωρὶς νὰ φροντίζουν διόλου διὰ τὴν ζωὴν τοῦ παρελθόντος των, χωρὶς νὰ ἐρευνοῦν καὶ ἀνευρίσκουν ὅλα τὰ ἐγκλήματα τὰ ἀφανῆ καὶ τὰς ἠθικὰς προδοσίας, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἄσωτον καὶ τὴν λάγνον τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ὁποίους ἐμπιστεύονται τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸ μέλλον ὄχι μόνον τὸ ἴδιον, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας, ἧς γίνονται οἱ δημιουργοί.

Καὶ ὅλαι ἀκόμη αἱ νεαραὶ ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν καρδιάν των εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ κρούσῃ τὴν λευκήν της θύραν, ἀνεπιφυλάκτως, ἀκρατήτως καὶ πιστεύουν εἰς ὑποσχέσεις ψευδεῖς καὶ εἰς ὅρκους, ἐνῷ τὰ παραδείγματα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς προδοσίας τοῦ ἄρρενος βρέχουν γύρῳ των καὶ ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀστασία τούτου κατέστη πλέον παροιμιώδης. Καὶ ἀκόμη ὅταν μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐπίστευαν καλὸν καὶ τίμιον καὶ εἰλικρινῆ ἡ ἀδικαιολόγητος ἀπελπισία καὶ ἡ ἀπόγνωσις ἀντὶ τῆς ὑπερτάτης περιφρονήσεως καὶ τῆς θεραπείας τῶν τραυμάτων τῆς ψυχῆς δι' ἐνασχολήσεως σοβαρᾶς καὶ εὐγενοῦς, ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι εἰς κάθε βῆμα καὶ κάθε στιγμὴν παρουσιάζονται εἰς κάθε γυναῖκα μὲ καρδιὰν καὶ μὲ εὐγενῆ καὶ καλὰ αἰσθήματα.

Καὶ ὅπως αἱ ὑπεύθυνοι τῶν οἰκογενειακῶν δραμάτων φέρουν εὐθύνην καὶ ἐνοχὴν δι' αὐτὰ ἀπαράλλακτα καὶ διὰ τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν ἀνωμαλίας, αἱ μητέρες τῶν ἀπαλλαγέντων καὶ αἱ σύζυγοι τῶν λιποτακτῶν καὶ αἱ φιλόδοξοι, καὶ αἱ ἀδιάφοροι ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦσαν νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὸν πολιτικὸν βίον τῶν ἀνδρῶν των καὶ νὰ μετριάζουν τὰ πάθη καὶ νὰ συγκρατοῦν τοὺς λόγους καὶ νὰ ἐμποδίζουν τὰς παρεκτροπὰς καὶ νὰ συντελοῦν εἰς ἓν πολιτικὸν καθεστὸς ἠθικώτερον καὶ πατριωτικώτερον, φέρουν βεβαίως εὐθύνας ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἀνδρῶν διὰ κάθε ἐθνικὴν ἀνωμαλίαν, διὰ κάθε τραῦμα, τὸ ὁποῖον πληγώνει τὴν κοινὴν πατρίδα, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἴσου μητέρα ὅλων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΡΓΑ

Νοσοκόμοι.

Μετὰ τὰς διδασκαλίσσας καὶ ἐπιστήμονας, τὰ δύο εὐγενέστερα ἐν Ἑλλάδι γυναικεῖα ἐπαγγέλματα, εἰς κατωτέραν μὲν μοῖραν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς εὐεργετικῆς περιωπῆς εἶναι καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῆς νοσοκόμου.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην νοσοκόμοι γίνονται κορίτσια ἀρίστων οἰκογενειῶν καὶ μορφώσεως πολὺ ἐξαιρετικῆς. Ἡ νοσοκόμος εἶναι ἐκεῖ ἐπίσης κυρία, ὅσον καὶ ἡ ἰατρὸς καὶ ἡ παιδαγωγός. Ἀλλὰ καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη δὲν ἀσχολοῦνται μόνον ἐπί τινα χρόνον εἰς τυπικὴν ἐκμάθησιν τῶν καθηκόντων των καὶ ἔπειτα ἐξασκοῦν αὐτὸ ἀποκλειστικῶς πρὸς κερδοσκοπίαν. Μία νοσοκόμος γίνεται τοιαύτη, διότι αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ἰδιαιτέραν ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ περιθάλπῃ αὐτοὺς καὶ ἀνακουφίζῃ τοὺς πόνους των. Εἶναι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους τῶν διαμαρτυρομένων, ἀλλὰ μία ἀδελφὴ κοσμική, ἡ ὁποία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι καὶ φιλόκαλος καὶ ἐπαγωγὸς καὶ θελκτική, ἡ ὁποία δὲν ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ δὲν ἀρνεῖται τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς καὶ δὲν ὁρκίζεται αἰωνίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν θεὸν καὶ δὲν διαγράφει ἀπὸ τὸ μέλλον τὸν γάμον καὶ τὴν μητρότητα. Εἶναι ὀλίγον ἰατρὸς καὶ ψυχολόγος καὶ περισσότερον γυναῖκα, ἀγαπῶσα τὰ πλάσματα τῶν ὁποίων τὴν ὑπηρεσίαν ἀναλαμβάνει καὶ μὴ ἐμπιστευομένη εἰς οὐδένα νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της. Δὲν θεωρεῖ ἐξευτελισμὸν καὶ ταπείνωσιν νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὰς δυσκολωτέρας καὶ πλέον ἐπιπόνους ἐργασίας, προκειμένου νὰ διεξαχθῶσιν αὗται ὑπὸ τοὺς αὐστηροὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὑπὸ τῆς θεραπείας τοῦ πάσχοντος ἐπιβαλλομένης διαίτης.

Δὲν ὑποκαθιστᾷ ποτε καὶ κατ' οὐδένα ὅρον τὸν ἰατρόν, ἐκτελεῖ ὅμως τὰς διατάξεις του μετ' ἀκριβείας, καὶ παρακολουθεῖ τὴν πορείαν τῆς ἀσθενείας μεθ' ὅσης καὶ ὁ ἰατρὸς νοημοσύνης καὶ ἀντιλήψεως. Ἐκεῖ ἡ νοσοκόμος ἀμείβεται ἁδρότατα, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς τὴν ὑγείαν καὶ τὴν σωτηρίαν του ὀφείλει ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτήν. Λεγεῶνες ὅλαι νεανίδων καὶ νέων γυναικῶν ὑπάρχουν ἐκεῖ νοσοκόμοι καὶ περιοδικὰ νοσοκόμων εἰδικὰ ἐκδίδοντα πολλά, ἡ δρᾶσις των δὲ ἡ εὐεργετικὴ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ θάνατος δὲν ἔχει βεβαίως πολέμιον πλέον ἰσχυρὸν καὶ ἀνίκητον εἰς τὸ ἔργον του, ὅσον τὰς γυναῖκας αὐτάς.

Ἐδῶ εἰς ἡμᾶς νοσοκόμοι σπανίως γίνονται κορίτσια καὶ σπανιώτερον ἀκόμη κορίτσια ἀνωτέρας μορφώσεως καὶ καλῶν κοινωνικῶν τάξεων. Ἐπειδὴ ἴσως πρό τινος ἀκόμη αἱ νοσοκόμοι ἦσαν ὑπηρέτριαι καὶ τίποτε περισσότερον, δι' αὐτὸ μέχρι σήμερον ἐπεκράτησε τὸ ἔργον τῆς νοσοκόμου νὰ θεωρῆται ἐξευτελιστικόν, καὶ ταπεινωτικόν, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας ἃς κατέβαλλεν ἡ βασίλισσα διὰ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» καὶ ἡ πριγκήπισσα διὰ τοῦ «Νοσοκομείου τῶν Παίδων» καὶ ἡ ἰατρὸς δὶς Καλαποθάκη εἰς τὸ Νοσηλευτικὸν Τμῆμα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων πρὸς μόρφωσιν νοσοκόμων.

Ἡ ἑλληνὶς ἀκόμη δὲν ἐνόησεν, ὅτι τὸ ἔργον τῆς νοσηλείας εἶναι πρωτίστως καὶ ἐξαιρετικῶς ἔργον γυναικὸς καὶ ἔργον μητρὸς καὶ κόρης καὶ συζύγου. Ὡς τοιοῦτο ἔπρεπε νὰ κατέχῃ τὴν τιμητικωτέραν τῶν θέσεων καὶ νὰ θεωρῆται εὐγενὲς διὰ κάθε κόρην οἱασδήποτε κοινωνικῆς τάξεως. Πλὴν τούτου ἡ Ἑλληνὶς ἐν γένει, εὐθὺς ὡς τύχῃ κάποιας πνευματικῆς μορφώσεως τείνει μᾶλλον νὰ ἀποφεύγῃ κάθε ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ σωματικήν τινα κόπωσιν, ἡ ὁποία τὴν ὑποβάλλει εἰς ἀσχολίαν ἀναγομένην εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν οἰκιακῶν ἀναγκῶν, τῆς καθαριότητος, τῆς τάξεως, τῆς καθημερινῆς διαίτης. Μαζὴ λοιπὸν μὲ τὴν πλανημένην ἰδέαν ἣν ἔχει σχηματίσει περὶ τῆς περιωπῆς τῆς νοσοκόμου, ἀποφεύγει τὸ ἔργον τοῦτο καὶ ἐκ τῆς νωθρότητος καὶ περιφρονήσεως, ἣν αἱ πλεῖσται τῶν ἀνεπτυγμένων τρέφουν πρὸς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

Καὶ ὅμως σιγά, σιγὰ καὶ ἐδῶ ἠμποροῦσε νὰ σχηματισθῇ μία τάξις ὡραίας ἐργασίας διὰ τὰς γυναῖκας, τόσον σύμφωνος ἄλλως τε καὶ μὲ τὸν γυναικεῖον προορισμόν, ἐνῶ ἡ ἐπίδοσις εἰς αὐτὸ κοριτσιῶν ἀνεπτυγμένων θὰ ἐξύψωνεν ἀμέσως τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν ἀληθῆ περιωπήν του, ἐνῷ τόσαι ἄεργοι κόραι στερούμεναι καὶ πάσχουσαι μαραίνονται ἐκ τῶν στερήσεων καὶ τρέχουν ἀπὸ ἀπογοητεύσεως εἰς ἀπογοήτευσιν ὄπισθεν τῆς σκιᾶς τοῦ γάμου τὸν ὁποῖον ἐλλείψει προικός, δὲν φθάνουν ποτέ. Καὶ Ἀθῆναι μία πρωτεύουσα ἀπὸ τὰς νεωτέρας στεροῦνται νοσοκόμων καὶ οἱ περισσότεροι ἀσθενεῖς γίνονται ἰσοβίως ἀνίατοι ἢ καὶ χάνουν συχνὰ τὴν ζωήν των, ἀνατιθεμένης τῆς νοσηλείας των εἰς γραίας ἀμαθεῖς καὶ ἀκαταρτίστους αἱ ὁποίαι καὶ τὸ ἄλφα τῆς ὑγιεινῆς ἀγνοοῦν καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ ἰατροῦ ἀδυνατοῦν νὰ ἐκτελέσουν καὶ τὸν πάσχοντα ἐκνευρίζουν μὲ τὰς ἀνοησίας καὶ τὰς γελοίας φλυαρίας των.

Ἑλένη Γεωργιάδου

Η κ. DANIEL LESUEUR

Κατ' αὐτὰς ἐγράφη καὶ ἐβεβαιώθη εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας, ὅτι αἱ Ἑλληνίδες ἀναγινώσκουν κατὰ προτίμησιν τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ὀνὲ μεθ' ὅσου πάθους καὶ ἀπληστίας ἀναγινώσκουν αὐτὰ καὶ αἱ παρισιναὶ μαγείρισσαι καὶ θυρωροί.

Χωρὶς νὰ ἀντικρούσωμεν τὴν καθημερινὴν συνάδελφον ὑποθέτομεν, ὅτι ὡς πρὸς τὰς φιλολογικὰς προτιμήσεις τὰ δύο φῦλα συμβαδίζουν, ἴσως μάλιστα οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνος ὡς ὁ Ἴψεν καὶ ὁ Τολστόη καὶ ὁ Dostoyevski καὶ ὁ Σούδερμαν ἔχουν περισσοτέρας ἀναγνωστρίας Ἑλληνίδας παρὰ ἀναγνώστας.

Τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν φιλογικὴν ἀνατροφήν, ἣν παρέχει ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν πλήρη ἔλλειψιν καλλιτεχνικῆς, καλλιλογικῆς καὶ αἰσθητικῆς μορφώσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, Διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ τὰς πολλὰς τὸ μυθιστόρημα δὲν ἀποτελεῖ μίαν φιλολογικὴν μορφὴν καὶ ἓν δημιούργημα τέχνης, ἀλλ' εἶναι τὸ φθοροποιὸν καὶ ἀνήθικον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ποτίζει τὴν νεολαίαν μὲ δηλητηριώδη διδάγματα.

Αἱ ἀλήθειαι τῆς ζωῆς πρέπει νὰ μένουν βιβλίον κλειστόν, κατὰ τοὺς δασκαλίζοντας ἠθικολόγους μας, εἰς τὴν νεότητα καὶ μόνον ἡ γραμματικὴ τὸ συντακτικὸν καὶ ὁ Γεροστάθης εἶναι αἱ φωτειναὶ λαμπάδες, αἱ ἀποκαλύπτουσαι τοὺς κόσμους τῆς σοφίας καὶ τῆς ὡραιότητος εἰς τὰ ἑλληνικὰ πνεύματα.

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ἐξασκοῦν ἐπιβλαβεστάτην ἐπιρροὴν εἰς τὴν νεότητα καὶ ἀκριβῶς διότι τὸ σχολεῖον δὲν ἔχει εἴδησιν περὶ νεωτέρας φιλολογίας καὶ δὲν ἀναλαμβάνει νὰ χειραγωγήσῃ τὸν μαθητὴν καὶ τὴν μαθήτριαν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ ἐξάρῃ τὰς ἀρετὰς τῶν μεγάλων συγγραφέων, συμβαίνει, ὥστε συχνὰ τὰ πλέον ῥυπαρὰ ἀναγνώσματα νὰ ῥοφῶνται ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν δύο φύλων ὡς χασὶς ἡδονικὸν καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῶν ὄχι μόνον αἱ περὶ ἠθικῆς ἰδέαι νὰ στρεβλώνωνται καὶ ἡ διαφθορὰ νὰ ὑψώνεται εἰς περιωπὴν θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ νὰ καταστρέφεται καὶ ἡ φαντασία νὰ διαφθείρεται καὶ ἡ ἀνάγνωσις ἀντὶ μέσου ψυχαγωγοῦ καὶ ὑπερτάτης πνευματικῆς ἀπολαύσεως νὰ ἀποβαίνῃ ἐπιβλαβὴς καὶ ἐπικίνδυνος σύντροφος.

Ἀπὸ σήμερον ἀναλαμβάνομεν νὰ γνωρίσωμεν τὰς ἀναγνωστρίας μας στενώτερον μὲ καλοὺς συγγραφεῖς βιβλίων, διευκολύνουσαι οὕτω αὐτὰς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἔργων, τῶν ὁποίων θὰ ἐπιτρέπουν ἀκινδύνως τὴν ἀνάγνωσιν εἰς τὰ τέκνα των.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ γάλλους συγγραφεῖς, διότι ἡ περισσότερον ἐν Ἑλλάδι ἀναγινωσκομένη γλῶσσα εἶναι ἡ γαλλική, καὶ ἀρχίζομεν ἐπίσης ἀπὸ γυναῖκας συγγραφεῖς, διότι φυσικὸν εἶναι εἰς τὰς ὀλίγας ὑπαρχούσας τοιαύτας νὰ δώσωμεν τὰ πρωτεῖα. Κατὰ προτίμησιν θὰ προηγηθοῦν αἱ ἐν τῇ δράσει των σήμερον συγγραφεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων θέσιν διακεκριμένην κατέχει ἡ κ. Dauiel Lesueur.

Ἡ κ. Daniel Lesueur φέρει πρὸ δύο ἐτῶν τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς, εἶναι μία χαριτωμένη καὶ γελαστὴ κυρία, μὲ 'μάτια ὀλίγον φιλάρεσκα, ἀλλὰ μὲ καταστομὴν τοῦ προσώπου, ἡ ὁποία προδίδει θέλησιν καὶ δύναμιν ὄχι τυχαίαν.

Εἰς τοὺς τόμους τῶν στίχων της ἔχει ἐμπιστευθῆ καὶ σκορπίσει ὅλον τὸν ἰδεαλισμόν της καὶ ὅλον τὴν θεϊστικὴν φιλοσοφίαν της. Τὸ πολύτομον δ' ἔργον της εἰς μυθιστορήματα καὶ εἰς θέατρον προδίδουν τὴν μεγαλοφυᾶ καὶ ἀκούραστον συγγαφέα, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν πολεμῶσαν καὶ ἀγωνιζομένην καὶ παλαίουσαν ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας.

Τοὺς ἀντιθέτους της δὲν πολεμεῖ ποτέ, λέγουσα, ὅτι εἶναι δειλή, ἂν καὶ ἡ δειλία αὐτὴ διαψεύδεται εἰς ἔργα τόλμης ὡς τὸ Au délà de l'amour, Hors du mariage, l'Honneur d'une femme.

Δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κόσμον μὲ τὰ ψεύδη καὶ τὰς ὑποκρισίας του, ἀλλ' ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν τῶν ὡραίων καὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων, ἀγαπᾷ τὴν φύσιν καὶ ἀγαπᾷ τὰ πλήθη. Ἐὰν δὲν ἦτο συγγραφεύς, θὰ ἦτο ζωγράφος, διότι βλέπει ὡς ζωγράφος μᾶλλον παρὰ ὡς συγγραφεὺς καὶ δι' αὐτὸ ἡ μνήμη της, ἐὰν κρατῇ τελείας εἰκόνας, δὲν κρατεῖ ὅμως λέξεις.

Ἀγαπᾷ τὰ ζῶα καὶ ἰδίως τοὺς ἵππους καὶ ὡς ἀμαζών, ἀλλὰ καὶ ὡς ψυχολόγος τοῦ εὐγενοῦς ζώου, τοῦ ὁποίου τὴν ὡραιοτέραν ἀνατομίαν ὀφείλομεν εἰς τὸν κάλαμον της.

Ἤρχισε νὰ γράφῃ πολὺ ἐνωρίς, κοριτσάκι ἀκόμη. Καὶ ὅταν ἀπόφοιτος μόλις τοῦ σχολείου ἔφερε μὲ τὴν ἀσυνείδητον τόλμην τῆς ἡλικίας της τὸ πρῶτον της μυθιστόρημα εἰς ἕνα ἐκδότην, τὸ χειρόγραφον ἦτο καθ' ὅλα ὅμοιον μὲ τετράδιον σχολείου, χαρακωμένον, καθαροντυμένον καὶ μὲ γράμ-

ματα μεθοδικά, ὅπως τὰ γράμματα τῶν τετραδίων τῶν ἐξετάσεων. Τοῦτο δὲν ἠμπόδισε τὸν ἐκδότην νὰ κρατήσῃ τὸ χειρόγραφον, ἀλλὰ νὰ ἀλλάξῃ τὴν γυναικείαν ὑπογραφὴν Jeanne Loiseau μὲ τὸ ψευδώνυμον Daniel Lesueur.

Καὶ ἔκτοτε ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ Daniel Lesueur ἦτο ἄνδρας. Μόνον δὲ πρόπερσυ ὅταν ἐτέθη ἡ ὑποψηφιότης της ὡς μέλους τοῦ Comité de la société des gens de Lettres, τὸ ὁποῖον δὲν δέχεται ὡς μέλη γυναῖκας καὶ ὅπου ἔγεινε περὶ τὸ ὄνομά της πειστικὴ δημοσιογραφικὸς ἀγὼν διεδόθη γενικώτερον ὅτι ὁ συγγραφεὺς τόσων ἰσχυρῶν καὶ μεγάλων ἔργων εἶναι γυνή.

Ἡ κ. Ἀδὰμ ἐπὶ τῇ δημοσιογραφικῇ ταύτῃ συζητήσει παρεκάλεσε τὴν κ. Daniel Lesueur νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὰς αἰθούσας της περὶ τῶν γυναικῶν «*bas beus*». Τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα καὶ χαριτολόγον ρήτορα καὶ ἐπικίνδυνον ὅπως δήποτε ἀνταγωνιστὴν τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες τὴν ἀπέκλεισαν τοῦ σωματείου των.

Διηγήθη μεταξὺ ἄλλων μὲ πολλὴν χάριν, ὅτι κάποιος ἀνὴρ συνάδελφος ἐκ τῶν ἀντιθέτων, τὴν συνέχαιρε διὰ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἠγέρθη περὶ τὸ ὄνομά της καὶ διὰ τὴν ρεκλάμα ἡ ὁποία τῆς ἔγινε. Καὶ ὁ ἐκδότης, ὁ ὁποῖος ἦτο παρὼν κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτὴν μὲ τρόμον καὶ ἀπελπισίαν τοὺς διέκοψεν. Ἀλλὰ θεέ μου! ὁ κόσμος θὰ μάθῃ ὅτι εἶσθε γυνὴ καὶ ἡ πώλησις τῶν ἔργων σας θὰ πέσῃ.

Καὶ ὁ μὲν ἐκδότης ἡσύχασε, διότι ἡ πώλησις ηὔξησε, ἡ DanielLesueur ὅμως δὲν ἐξελέγη μέλος τοῦ Comété des gens de Lettres. Τοῦτο δὲν ἠμπόδισε τὸν κ. Genier, τὸν διευθυντὴν τοῦ Θεάτρου τῆς Renaissance νὰ ἀναβιβάσῃ κατὰ σειρὰν ἀπὸ τῆς σκηνῆς δύο ἔργα της, μὲ εἰσπράξεις ἀπιστεύτους ὡς δὲν ἠμπόδισε τὸν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας νὰ ἀναρτήσῃ εἰς τὰ τρίχαπτα τοῦ φορέματός της τὴν Legion d' Honeur ἐξισόνων οὕτω τὰ φιλολογικὰ ἐπίπεδα τῶν δύο φύλων.

Ὁ νῦν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐν Γαλλίᾳ κ. Leygues ὡς ποιητὴς δὲν ἐλησμόνησε βέβαια τοὺς ὡραίους φιλοσοφικοὺς στίχους τῆς Daniel Lesueur. Καὶ ἰδίως αὐτοὺς θὰ περιέβαλε μὲ τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν. Διότι ἡ ἰδέα καὶ τὸ πάθος εἶναι αἱ δύο προεξέχουσαι ἀρεταὶ τῆς Daniel Lesueur τῆς μεταφραστρίας τοῦ Λόρδου Βύρωνος, ἣν ὁ Leconte de Lisle ἀνεκήρυξεν ὡς τὴν μόνην ἀξίαν μεταφράστριαν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ

Ἀπὸ ὅλα τὰ αἰσθήματά μας τὸ πειὸ λεπτὸ εἶνε ἴσως τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς.

Ἡ ἀγάπη τῆς ἀδελφῆς γιὰ τὸν ἀδελφὸ εἶνε ἕνα εἶδος ἀόρατον σεβασμοῦ γιὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δυνάμεώς του, ἀλλ' ἑνὸς σεβασμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ καθῆκον τῆς ὑπακοῆς, οὔτε ἀπὸ τὸν φόβον τῆς δυνάμεως, καὶ ὁ ὁποῖος ἑπομένως εἶνε χωρὶς ταπείνωσιν καὶ δὲν ἐπαναστατεῖ τὴν φυσικὴν ἀνεξαρτησίαν: εἶνε ἕνας σεβασμὸς ἑνωμένος μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἰσότητος, εἶνε σεβασμὸς μαζῆ μὲ ἀγάπην, ἀλλὰ μὲ ἀγάπην ζωντανήν, πλήρη, ὁλόκληρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ καρδιὰ δίνεται χωρὶς καμμιὰν ἀνησυχίαν· εἶνε ἀγάπη θαρραλέα καὶ εὔκολος, τόσον ἁγνὴ ὅσο καὶ ζωηρή.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ, τὸ ἀδελφικὸν αἴσθημα εἶνε ἔνστικτον ὑπερασπίσεως, ἀλλὰ χωρὶς δικαιώματα, χωρὶς ἐξουσίαν, χωρὶς εὐθύνην, γι' αὐτὸ αἴσθημα εὐτυχισμένον, χαρωπόν, τρυφερόν, χωρὶς ν' ἀνακατεύωνται οἱ φόβοι καὶ αἱ ὑποψίαι, αἱ ὁποῖαι ἀνακατεύωνται εἰς τὸ πατρικὸν αἴσθημα.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς κάνει κοινόν, ὅτι εἶνε περισσότερον θελκτικόν, περισσότερον λεπτὸν εἰς τὴν σχέσιν τῶν δύο φύλων.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ μοιάζει περισσότερον μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ πατέρα καὶ τῆς ἀδελφῆς μὲ τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας.

Ὁ ἀδελφὸς εἶνε ἀκόμη ἡ θέλησις, ἀλλ' ὄχι θέλησις ἰσχυρά, σοβαρά, ἡ ὁποία διατάσσει, φοβερίζει, μαλώνει, δὲν εἶνε ἡ ψυχρὰ θέλησις τῆς πείρας, εἶνε θέλησις συγκαταβατικὴ καὶ ὑποχρεωτική, εἶνε ἡ θέλησις τῆς νεότητος, ἡ ὁποία ἔχει τόσην δύναμιν εἰς τὴν νεότητα.

Ἡ ἀδελφὴ εἶνε ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ δὲν εἶνε διόλου ἡ σοβαρὰ ἀγάπη, ἡ δειλή, ἡ ἐπιβλητικὴ τῆς μητέρας, εἶνε μιὰ ἀγάπη χαρούμενη, ἁπλῆ, λιγάκι εἰρωνική. Ἔτσι συμπληρόνεται ἡ ἀνατροφὴ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς ἀμοιβαίως, μὲ ἀγαπητὰς συμβουλάς, ἐλευθέρας καὶ εἰλικρινεῖς.

Ἡ ἀδελφὴ καὶ ὁ ἀδελφὸς εἶνε ἀκόμη ἐκεῖνοι ποῦ μεσιτεύουν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον στοὺς γονεῖς των. Ἂν γίνῃ κανένα μικρὸ μάλωμα μεταξὺ τῆς κόρης καὶ τῶν γονέων: Ὁ ἀδελφὸς θὰ ἐπέμβῃ νὰ τὰ διορθώσῃ. Ἂν πάλιν ὁ υἱὸς ἔκαμε τὸν πατέρα του νὰ δυσαρεστηθῇ μαζῆ του ἢ ἐλύπησε τὴν μητέρα του: ἡ κόρη θὰ μεσιτεύσῃ γιὰ τὸν ἀδελφό της καὶ θὰ ξαναφέρῃ τὴν εἰρήνην, καὶ θὰ κάμῃ τὸν υἱὸν νὰ μετανοήσῃ καὶ τὸν πατέρα νὰ συγχωρήσῃ.

Εἰρήνη Νικολαΐδου (Paul. Janet, de l' Institut).

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Εἶχον παρέλθει εἴκοσιν ἡμέρκι ἀπὸ τῆς ἀρίζεως τῆς γραίας Μεμιδῶφ εἰς Ἀθήνας καὶ αὐτὴ οὔτε ἤθελε κἂν νὰ σκεφθῇ περὶ ἐπανόδου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς μάτην ἡ κ. Δέλβου ἠγωνίζετο διὰ πλαγίων μέσων νὰ πείσῃ τὸν ἀνεψιόν της, ὅτι ἡ μάμμη του ἔπρεπε νὰ φύγῃ, διότι τὸ σπίτι της θὰ ἐλησταεύετο ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὑπηρετῶν, μάτην ἐξ ἄλλου εὕρισκεν ὡς πρόφασιν τὴν διαμονὴν τῆς κ. Μεμιδῶφ πλησίον τοῦ ἐγγόνου της διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Παλβίδην νὰ ἀποσύρῃ τὸ παιδί του. Καλὲ σωστὸ ξενοδοχεῖον ἔγεινε τὸ σπίτι τοῦ κ. Δούκλ, ἔλεγε. Φαντασθῆτε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φιλοξενοῦν πέντε ξένους. Καλὰ τοὺς ἰδικούς των, τοὺς Ἀμερικανούς, τοὺς παλαιούς των φίλους! Ἀλλὰ τὸ ἐδῶ συγγενολόγι! ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν λείπουν οὔτε γρηές, οὔτε παιδιά! αὐτὸ καταντᾷ βεβαίως ἀδιακρισία.

Ὁ Παλβίδης ἐστενοχωρεῖτο νὰ τὴν ἀκούῃ, παρεκίνει τὸν μικρὸν νὰ ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Νύσσαν, ἀλλὰ κατὰ βάθος καὶ αὐτὸς ἐπροτίμα νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνά του εἰς Ἀθῆνας, πλησίον τῶν καλῶν αὐτῶν φίλων καὶ τόσων ἄλλων γνωστῶν καὶ οἰκείων προσώπων, εἰς τὸ ξενοδο-

χεῖόν του, τὸ ὁποῖον εἶχε συνειθίσει νὰ θεωρῇ ὀλίγον σπίτι του μετὰ τόσον μακρὰν εἰς αὐτὸ διαμονήν. Ὅτι τὸ παιδί του τὸ ἀγαποῦσαν πολὺ καὶ δὲν τὸ ἐθεωροῦσαν διόλου ἐνοχλητικόν, τὸ ἠσθάνετο, τὸ ἐνόει, τὸ ἔβλεπε. Ὅτι τὸ παιδί του ἦτο εὐτυχέστατον μαζῆ των, αὐτὸ πλέον τὸ ἤξευρε ἀκόμη περισσότερον καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἦτο μία αἰτία τῆς μεγάλης του δυστυχίας. Διότι πραγματικὴ του οἰκογένεια τῆς καρδιᾶς, τῶν αἰσθημάτων ἐφαίνετο, ὅτι ἦσαν διὰ τὸν μικρὸν οἱ ξένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ὄχι αὐτὸς ὁ πατέρας του. Μαζή των μεταξύ των ὅταν εὑρίσκετο, τὸ πρόσωπόν του ἀκτινοβολοῦσε, τὰ μάτιά του ἐσκόρπιζαν ἀκτῖνας φωτεινὰς ἀγάπης καὶ στοργῆς. Μόνοι των ὅταν ἦσαν τὸ παιδὶ ἐστενοχωρεῖτο, ἔπληττε, τὸ βλέμμα του ἐσκοτείνιαζε καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν, πότε νὰ τοῦ ξεφύγῃ, νὰ τελειώσῃ τὸ tête-à-tête των, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θερμὴν φωλεὰν τῆς ἀγάπης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀτελείωτα ἐψάλλετο τὸ ὡραῖον ἆσμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας.

Ὁ γέρων τὸ ἠσθάνετο καὶ ὑπέφερεν ἀκόμη περισσότερον, διότι ἐννοοῦσεν ὅτι τὸ παιδὶ εἶχε δίκαιον. Καὶ ὅπως ὅταν ἔζη ἡ γυναῖκά του εἰς παρομοίας περιστάσεις ἦτο ἀνίκανος καὶ ἂν ἀκόμη ἐξεχείλιζεν ἡ ψυχή του ἀπὸ τρυφερότητα, νὰ ἐξωτερικεύσῃ αὐτὴν καὶ ἔμενε πάντοτε ὁ ψυχρὸς σύζυγος τῶν τύπων καὶ τῆς οἰκογενειακῆς πειθαρχίας, ἀπαράλλακτα καὶ μὲ τὸ παιδί του δὲν ἠμποροῦσε νὰ νικήσῃ τὴν δειλίαν του καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸ κατηφὲς πρόσωπόν του καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν γλῶσσάν του νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς τρυφερὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδιᾶς, καὶ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ὀλίγον νεώτερος καὶ ὀλίγον παιδί, κοντὰ εἰς τὴν νέαν ζωὴν τοῦ υἱοῦ του.

Τὰ χάδια καὶ ἡ τρυφερότης εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὴν πολὺ τρυφερὰν ἡλικίαν διδάσκεται κανείς. Ὅσοι δὲν ἐχαδεύθησαν πολὺ μικρὰ παιδιά, δὲν θὰ ἠξεύρουν ποτὲ νὰ χαδεύουν, ὅταν μεγαλώσουν. Αὐτὸς ὁ νόμος εἶναι γενικός. Καὶ ὁ Παλβίδης, ὅπως τὰ περισσότερα παιδιὰ τῆς ἰδικῆς του ἐποχῆς, εἶχε μεγαλώσει χωρὶς χάδια, μόνον μὲ μαλώματα καὶ αὐστηρότητα καὶ ξύλο. Δυστυχῶς δὲ δι' αὐτόν, ὄχι μόνον ἐπεδοκίμαζεν ἕως χθὲς ἀκόμη τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἀνατροφῆς, ἀλλὰ καὶ ἐθεώρειβλα τὰ ἄτοπα τῆς νεωτέρας γενεᾶς, ὡς ἀπορρέοντα ἀπὸ τὴν νεωτέραν αὐτὴν ἀνατροφὴν τῆς γλυκύτητος καὶ ἐπιεικείας πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Εὑρίσκετο λοιπὸν εἰς διαρκῆ πάλην μὲ τὸν ἑαυτόν του καὶ αἱ νεώτεραι ἰδέαι, τὰς ὁποίας τώρα ἡ πεῖρα τῶν πραγμάτων τοῦ ἐπέβαλλε, τὸν ἔφεραν εἰς διαρκῆ ἀμηχανίαν καὶ τὸν ἔκαμναν νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ εἶναι δυστυχής. Δὲν μὲ ἀγαπᾷ διότι ἤμουν αὐστηρὸς μαζῆ σου, συνεπέρανε πάντοτε, ὁσάκις ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὸ μικρόν.

Εἰς τοιαύτην εὑρίσκετο ψυχολογικὴν κατάστασιν ἕνα βράδυ, ὅταν μετὰ τὸ φαγητόν, ἡ Ἔμμα Μεμιδῶφ τοῦ ἔρριψεν ὡς βόμβαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενε, τὴν ἰδέαν τῆς ὁμοιότητος τοῦ μικροῦ μὲ τὸν Νῖκο Μεμιδῶφ. Πῶς μοιάζουν σὰν ἀδέλφια, εἶχεν εἰπεῖ ἡ γεροντοκόρη μὲ πονηρίαν. Γι' αὐτὸ τόσον ἀγαποιοῦνται, ἐπρόσθεσεν ἔπειτα.

Ὁ Μεμιδῶφ διὰ μίαν στιγμὴν ἔπαυσε νὰ σκέπτεται· εὑρέθη εἰς τὸ ἴδιο σημεῖον, ὅπου εὑρίσκεται ὁ ζῶν πολὺ εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ διὰ μιᾶς εὑρισκόμενος εἰς ἄπλετον φῶς. Αἱ σκέψεις του, αἱ ἰδέαι του, ὅλα εἶχαν σκοτισθῆ εἰς μίαν στιγμήν. Καὶ ἂν μία νέα συγκίνησις δὲν τὸν ἀπέσπα ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς πνευματικῆς ἀδρανείας βεβαίως, διὰ πολλὴν ὥραν θὰ ἔπαυσεν ὁ νοῦς του νὰ λειτουργῇ.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ κ. Δούκλ εἰσήρχετο εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὠχρὸς συγκεκινημένος μὲ ἕν τηλεγράφημα εἰς τὸ χέρι. Σφαγαὶ εἰς τὴν Κρήτην, εἶπε. Τὰ Χανιὰ καίονται καὶ οἱ Τοῦρκοι πυροβολοῦν τοὺς ἐξάλλους χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι φεύγουν τὰ πυροβολούμενα σπίτια των.

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτὸ ἡ κ. Λάϊν καὶ ἡ κ. Ἄννα ἐπετάχθησαν ἀπὸ τὰς θέσεις των, ὠχραὶ καὶ αἱ δύο!

Φρικτόν! εἶπεν ἡ Ἄννα. Εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν νὰ συμβαίνουν τοιαῦτα τερατώδη πράγματα.

Ὁ Παλβίδης ὁ ὁποῖος ἠγάπα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τὴν Ἑλλάδα, ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ αὐτὸς καὶ ἐζήτει νὰ ἴδῃ τὸ τηλεγράφημα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φωνὴ ἑνὸς λούστρου «Τὸ παράρτημα καὶ αἱ μεγάλαι σφαγαὶ τῶν Χανιῶν» ἐπεβεβαίωσαν τὴν τερατώδη εἴδησιν. Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃ κανείς, εἶπεν ὁ Παλβίδης, λησμονήσας ἀμέσως καὶ τὴν πονηρὰν φρᾶσιν τῆς Ἔμμας καὶ τὴν ὑποψίαν, τὴν κακὴν, ἡ ὁποία αἰφνιδίως εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν νοῦν του διὰ μίαν στιγμήν.

Ἡ κ. Λάϊν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Νῖκος εἶχε μεταφράσει τὴν εἴδησιν καὶ τῆς ἐξήγει τὸ παράρτημα, τὸ ὁποῖον εἷς ὑπηρέτης εἶχε φέρει ἀμέσως ἐπάνω, ἐξῆλθε διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν συνήθειά του, μετὰ τὸ γεῦμα ἐκάπνιζε τὸ τσιγάρο του μὲ τὸν κ. Δούκλ εἰς τὸ καπνιστήριον.

Φαντάζεσαι τί ἀνάγκαι θὰ ὑπάρχουν τώρα κάτω ἐκεῖ! εἶπεν ἡ κ. Λάϊν εὐθὺς ὡς τὸν ἀντίκρυσε.

Ἀντὶ νὰ φύγωμεν καὶ οἱ δύο διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς ἱερεύς, ὁ εἷς μας πρέπει νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τί γίνεται εἰς τὴν Κρήτην.

Ἐγὼ θὰ πάρω ἀπ' ἐδῶ νοσοκόμους καὶ θὰ φύγω ἀμέσως.

Ἀλλ' ἴσως ὑπάρχει κίνδυνος τώρα, ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς, βλέπων μὲ ἀνέκφραστον στοργὴν καὶ λατρείαν τὴν γυναῖκά του. Εἰς τοιαύτας στιγμὰς κάθε χριστιανὸς οἵας δήποτε ἐθνικότητος εἶναι ἐχθρὸς τῶν Τούρκων.

Μέσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὁ Νῖκος, ὁ Παλβίδης, ὁ Δούκλ, ὁ Δέλβος καὶ ὁ Πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς. ὁ ὁποῖος εἶχε φάγει μαζῆ των ἐσχολίαζαν τὸ νέον αὐτὸ τῶν Τούρκων πραξικόπημα. Ὁ Παλβίδης μὲ τὸ συζητητικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διακρίνει τοὺς ἕλληνας ὅλους εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς, ἐμακρυλογοῦσε περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἀνεζήτει τὰ αἴτια τῆς αἰφνιδίας ἐπιθέσεως, εἰς τὴν διπλωματικὴν πολιτικήν. Εἶναι δάκτυλος Ἀγγλικὸς εἰς ὅλα αὐτά, ἔλεγε μετὰ πεποιθήσεως. Καὶ θὰ ἴδητε ὅτι μὲ τὴν πρόφασιν τῆς προστασίας τῶν χριστιανῶν ἡ Ἀγγλία θὰ καταλάβῃ τὴν Κρήτην.

Ἡ κ. Μεμιδῶφ, ἡ ὁποία ἐνόμιζεν ὑποχρέωσίν της νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἦτο καὶ ὀλίγον Ρωσσίς, ἀπήντησεν ὅτι ὁ Τσάρος ἀγρυπνοῦσε καὶ ὅτι βεβαίως δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας κατάληψιν τῆς νήσου.

Ἡ Ἔμμα ἀνησυχεῖ, φοβουμένη μήπως τὸ πραξικόπημα τῆς Κρήτης ἔχει τὸν ἀντίκτυπόν του εἰς τὴν Πόλη. Σήμερον οἱ Κρητικοὶ καὶ χθὲς οἱ Ἀρμένιοι, ἡσυχία δὲν μποροῦμε νά-

χωμεν ἐπὶ τέλους καὶ μεῖς. Εἰς τὴν Πόλη τώρα δὲν χωνεύουν τοὺς χριστιανοὺς, προσέθηκε καὶ παντοῦ γυρίζουν κατάσκοποι, παντοῦ ὑπάρχουν φόβοι καὶ ἀνησυχίαι.

Ἡ Ὀλγίνα Δέλβου ἦτο περισσότερον ἀνήσυχος. Τώρα πάλιν τὰ τούρκικα χρεώγραφα θὰ πέρουν τὸν κατήφορο καὶ σὺ εἶχες ἀγοράσει διὰ ὑψωμόν, εἶπεν εἰς τὸν Δέλβον.

Ἡ Ἄννα τὰς ἤκουε, χωρὶς νὰ ὁμιλῇ. Αἴφνης ἐπλησίασε τὸν ἄνδρα της καὶ σιγανὰ χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ κανεὶς, τοῦ εἶπε : τώρα, μάλιστα, θὰ κάμωμεν ταξείδι γάμου.

Ὁ Νῖκος εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν εἶχεν ἐννοήσει, διατὶ τόσον ἀποτόμως ἀπεφάσιζε νὰ φύγῃ, ἐνῷ ἕως πρὸ ὀλίγου ἀκόμη εἶχεν ἀπαντήσει εἰς τὸν συμπολίτην της πρόξενον, ὅτι ἦτο ἀποφασισμένη νὰ μὴ ταξειδεύσῃ παρὰ ὅσον ἠμποροῦσε ἀργότερα.

Καὶ γιατὶ τὸ τώρα αὐτό ; Μήπως οἱ Τοῦρκοι θὰ ἔλθουν ἕως ἐδῶ ;

Ὄχι, ἀλλὰ θὰ πᾶμε 'μεῖς νὰ παρηγορήσωμεν καὶ ἀνακουφίσωμεν τὰ θύματά των.

Ἐὰν τὸ ἐγκρίνῃ ὁ πατέρας σου, εἶπε μὲ κάποιον δισταγμὸν ὁ νέος· καὶ μεγαλοφώνως: ἡ Ἄννα προτείνει τὸ ταξείδι τοῦ γάμου μας νὰ εἶναι ἕως τὴν Κρήτην.

Ἡ γραῖα Μεμιδῶφ, ἡ Ὀλγίνα καὶ ἡ Ἔμμα ἐπετάχθησαν καὶ αἱ τρεῖς ἀπὸ τὰς θέσεις των μὲ φωνὴν κοινῆς καταπλήξεως καὶ διαμαρτυρίας. Θὰ ἦτο φοβερὸν ἕνα τέτοιο ταξεῖδι γάμου ! εἶπεν ἡ Ἔμμα. Θὰ ἦτο τρέλλα ! ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλγίνα. Καλὲ ἀστεΐζεται βέβαια, συνεπέρανεν ἡ γραῖα Μεμιδῶφ, ἡ ὁποία ἀπὸ κόκκινη ὅπου ἦτο, εἶχε γίνει αἴφνης μελιτζανί. Τί δουλειὰ ἔχουν εἰς τὴν Κρήτην, ὁ Δούαλ ἔβλεπε τὰς τρεῖς ἐκείνας γυναῖκας τὴ μίαν μετὰ τὴν ἄλλην καὶ ἔπειτα ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν κόρην του, ἡ ὁποία πολὺ ὠχρὰ καὶ πολὺ σιωπηλὴ ἐφαίνετο ἀποδοκιμάζουσα τὰ λεγόμενά των. Ὅταν τὸ βλέμμα της συνηντήθη μὲ τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα της ἐξέπεμψεν ὡς μίαν ἀστραπὴν ὀργῆς, ἀλλ' εὐθὺς ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὴν ψυχρότητάτης.

Ὁ Παλβίδης ἐσηκώθη καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτισε. Πρέπει νὰ βγῶ ἔξω, νὰ μάθω εἰδήσεις. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας συναντῶνται συχνὰ τὴν ὥραν αὐτὴν διάφοροι ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους πολιτευομένους. Καὶ ἀνήσυχος, νευρικὸς, ἀπησχολημένος τοὺς ἐκαλονύκτισε.

Θὰ ἔλθω μαζῆ σας, εἶπεν ὁ Νῖκος.

Πᾶμε καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Δούαλ εἰς τὸν Πρόξενον τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Δέλβος ἐσηκώθη καὶ αὐτὸς καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν ἐξῆλθε. Ἐφοβεῖτο μήπως ἡ γυναῖκά του τοῦ ἀρχίσῃ πάλιν τὸν ἐξάψαλμον διὰ τὸν ξεπεσμὸν τῶν τουρκικῶν χρεωγράφων.

Ἡ Ἄννα διὰ πρώτην φορὰν εὑρέθη στενοχωρημένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγγενῶν τοῦ συζύγου της. Ἐφοβεῖτο, μήπως ἐπαναφέρουν εἰς τὸ μέσον τὸ ζήτημα τοῦ ταξειδίου της καὶ ἠσθάνετο, ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἐνόησαν ὅτι τὴν εἶχαν δυσαρεστήσει καὶ δι' αὐτὸ ἂν καὶ κάθε μιὰ χωριστὰ ἐσκέπτετο τί θὰ ἔλεγε, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν παρατηρουμένην ψυχρότητα, οὐχ ἧττον καμμία των δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ.

Αὐθάδεις καὶ ἀπότομοι καὶ αἱ τρεῖς, ὁσάκις εὑρίσκοντο πρὸ ἀνθρώπων κατωτέρων των ἢ ταπεινῶν, ἔτρεμαν καὶ τὰ ἔχαναν ἐνώπιον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εἶχαν ἀνάγκην. Ἐπὶ τελους ἡ γραῖαΜεμιδῶφ, λαμβάνουσα τὸ γλυκύτερόν της ὕφος καὶ καταβιβάζουσα τὴν φωνήν της εἰς τοὺς θωπευτικωτέρους της τόνους εἶπε : Δὲν θὰ ἦτο ἄσχημα νὰ πηγαίνατε καὶ σεῖς ἕως τὸ ξενοδοχεῖον· Ἔξω θὰ εἶναι βέβαια μεγάλη ζωηρότης καὶ πολλὴ κίνησις. Ἂν ἠμποροῦσα νὰ περιπατῶ θὰ ἠρχόμην καὶ ἐγώ.

Ἐγὼ θὰ μείνω, εἶπεν ἡ Ἄννα. Ἐὰν θέλετε θὰ εἰπῶ νὰ ζεύξουν.

Ἀφοῦ θὰ μείνῃς θὰ μείνωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπήντησε μὲ ταπεινότητα καταφανῆ ἡ Ἔμμα.

Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν λόγον, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα, μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν εἰς τὴν φωνήν. Σᾶς εἶπα ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ὅτι ἡ καλλιτέρα περιποίησις, τὴν ὁποίαν ἠμπορῶ νὰ σᾶς κάμω, εἶναι νὰ μὴ σᾶς περιποιοῦμαι, ἀλλὰ νὰ σᾶς αἰσθάνομαι ἐλευθέρας νὰ κάμνετε ὅ,τι θέλετε. Ἀκριβῶς ὅπως κάμνετε καὶ ὅταν εἶσθε εἰς τὸ σπίτι σας.

Θὰ ἦτον ἀδικαρισία, ἀπήντησεν ἡ κ. Μεμιδῶφ, νὰ σὲ ἀφήσωμε ὁλομόναχην.

Ἀλλ' εἶναι στιγμαὶ ποῦ ὅλοιέχομεν ἀνάγκην νὰ μείνωμεν μόναι καὶ σεῖς βεβαίως αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην αὐτήν.

Ἡ κ. Μεμιδῶφ ἐδάγκασε τὰ χείλη της, ἐνῷ ἡ Ἔμμα ἐγίνετο κατακόκκινη καὶ ἡ Ὀλγίνα ἠσθάνετο κάποιαν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν, διότι ἐπὶ τέλους ἡ μητέρα θὰ ἐννοοῦσεν ὅτι ἤρχισε νὰ γίνεται ἐνοχλητική.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ δρᾶσις τῶν Ἑλληνίδων εἰς πᾶν καλὸν ἔργον προόδου γίνεται αἰσθητοτέρα καὶ πλέον καταφανής. Ἡ γεωργικὴ Ἑταιρεία ἐσχημάτισεν ἤδη ὁμάδας κυριῶν εἰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος πόλεις, αἱ ὁποῖαι θὰ γίνουν εἰσηγήτριαι τῆς καλλιεργείας τοῦ μεταξοσκώληκος.

Καὶ ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς αἱ γυναῖκες ἀναγνωρίζονται οὕτω ὡς παράγοντες σπουδαῖοι διὰ τὴν γεωργικὴν ἀναγέννησιν τῆς χώρας, ἀφ' ἑτέρου ἄλλαι πάλιν γυναῖκες ἀγωνίζονται ἀπὸ ἐτῶν τὸν ὑπὲρ τῆς ὑγιεινῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀγῶνα, γενόμεναι αὐταὶ πρῶται εἰσηγήτριαι ἐν Ἑλλάδι τοῦ κατὰ τῆς φυματιώσεως κινδύνου καὶ προσπαθοῦσαι νὰ σώζουν ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ νόσημα, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα θύματα.

Τὸ Νοσηλευτικὸν Τμῆμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς διακεκριμένης ἐπιστήμονος δος Μαρίας Καλαποθάκη, κατήρτισε καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας γυναικείας ἐπιτροπάς, αἱ ὁποῖαι ἀναλαμβάνουν νὰ μεταδίδουν τὰς γνώσεις τῆς ὑγιεινῆς καὶ τὰ προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς μεταδόσεως τῆς φυματιώσεως μέτρα. Πλὴν τούτου αἱ ἐπιτροπαὶ αὗται ἐπισκέπτονται τοὺς ἐκ φυματιώσεως προσβαλλομένους, ἀπολυμαίνουσαι τὰ δωμάτια, ἐν οἷς διαιτῶνται οὗτοι καὶ διὰ παντὸς τρόπου προφυλάττουσαι τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς αὐτῶν ἀπὸ τῆς μεταδόσεως τοῦ μολύσματος. Μετὰ τὸν θάνατον αἱ ἐν λόγῳ κυρίαι ἀπολυμαίνουν τὰς οἰκίας ἐν οἷς διῃτῶντο οἱ πάσχοντες ὡς καὶ ὅλα τὰ ἐνδύματα, ἔπιπλα καὶ σκεύη ὧν οὗτοι ἔκαμνον χρῆσιν.

Εἰς τοιαύτας ἀπόρους οἰκογενείας αἱ κυρίαι παρέχουν καὶ ἰατρικὴν συνδρομὴν καὶ φάρμακα καὶ ἐνδύματα, ὁσάκις τὰ γλίσχρα μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτουν, ταῖς τὸ ἐπιτρέπουν.

Σήμερον πᾶσαι αἱ κυρίαι τῶν διαφόρων τμημάτων, τῆς πόλεως περιφέρουν δίσκους εἰς τοὺς νεκρούς, δίσκους εἰς τοὺς ὁποίους ὅλοι δύνανται νὰ ρίψουν τὴν συνδρομὴν των ὑπὲρ ἔργου τόσον εὐγενοῦς καὶ τόσον φιλανθρώπου. Βεβαίως ἐκ τῆς περιαγωγῆς τῶν δίσκων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσπραχθοῦν ὅσα ἀπαιτοῦνται πρὸς συνδρομὴν καὶ ἀνακούφισιν τόσων θυμάτων τῆς πανολεθρίας, ἣν φέρει παντοῦ καὶ ἰδίως εἰς τὰς πτωχὰς τάξεις τὸ ἀπαίσιον νόσημα. Διὰ τοῦτο καὶ συνδρομαὶ ἄλλαι ἀποστελλόμεναι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰς κυρίας, διευκολύνουν τὸ ὡραῖον καὶ εὐεργετικὸν ἔργον των.

Ἤδη καὶ ἄλλο σωματεῖον κυριῶν, τὸ πέρυσι τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Λουκαζὲν ἱδρυθὲν ὑπὲρ τῶν ἱερέων, ἐπιλαμβάνεται τῶν ἐργασιῶν του, αἱ ὁποῖαι σκοποῦν τὴν κοινωνικὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἱερέως εἰς τὴν περιωπὴν τῶν λοιπῶν ξένων συναδέλφων του καὶ τὴν διὰ ταύτης ἀναζωογόνησιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Τὸ ἔργον τῶν κυριῶν παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίας, βεβαίως ὅμως θὰ συντελέσῃ, ὅπως, τοὐλάχιστον, ἀφυπνισθῶσιν οἱ ἀρμόδιοι καὶ ληφθῇ σπουδαιοτέρα κάπως φροντὶς περὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἱερέων καὶ περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως καὶ αὐτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐν γένει ἄλλως παντοῦ παρατηρεῖται μία εὐγενὴς ἅμιλλα μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων, πῶς καὶ αὗται να

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

JESSY

Ζοῦσε στὴν Ἀγγλία, ὅταν ἤτανε βασίλισσα ἡ Ἐλισάβετ, ἕνας σοφὸς ποῦ τὸν λέγανε Bog, ὁ ὁποῖος ἤτανε πολὺ γνωστός, μὲ τ' ὄνομα Bogus, γιὰ ἕνα σύγγραμμα «τὰ ἀνθρώπινα λάθη» τὸ ὁποῖον δὲν γνώριζε κανείς.

Ὁ Bogus, ὁ ὁποῖος ἐργάζουνταν σ' αὐτὸ εἴκοσι πέντε χρόνια, δὲν εἶχε ἀκόμη τίποτα δημοσιεύει, ἀλλὰ τὸ χειρόγραφό του καθρογραμμένο καὶ ταχτοποιημένο πάνω σὲ σανίδες κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο ἤτανε δέκα τόμοι! Ὁ πρῶτος πραγματεύουνταν γιὰ τὰ λάθη τῆς γέννησης καὶ ἤτανε ὁ σπουδαιότερος. Οἱ ἄλλοι ἀναφέρουνταν στὰ λάθη τῶν μικρῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν μικρῶν κοριτσιῶν, τῶν ἐρῆβων, τῶν ὡρίμων ἀνδρῶν καὶ τῶν γέρων, καὶ τὰ λάθη τῶν ἀνθρώπων τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων, ἐμπόρων, πολιτευομένων, στρατιωτῶν, μαγείρων κτλ. Ὁ τελευταῖος τόμος ἀκόμη ἀτέλειωτος περιεῖχε τὰ λάθη τῆς δημοκρατίας. Αἱ ἀποδείξεις ἐβγαιναν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ὁ πόνος εἶνε ἡ οὐσία τῆς ζωῆς, καὶ ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ ποσότης ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, ὅτι εἶνε τόσος πόνος στὴ γῆ ὅση καὶ ζωή.

Ὁ Bogus δὲν εἶχε κάμει τὸ λάθος νὰ παντρευτῇ. Ζοῦσε στὸ σπιτάκι του μονάχος μὲ μιὰ γρηᾶ ὑπηρέτρια, τὴν Κατερίνα.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ φιλοσόφου μὲ πνεῦμα ὄχι τόσο ἔξοχο ὅσο ὁ ἀδελφός της εἶχε πέσει ἀπὸ πλάνη σὲ πλάνη, ἀγάπησε ἕνα ἔμπορο τσοχικῶν, παντρεύτηκε καὶ ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι ποῦ τ' ὠνόμασε Jessy.

Τὸ τελευταῖο λάθός της ἤτανε πῶς πέθανε ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια καὶ προξένησε καὶ τὸ θάνατο τοῦ ἔμπορου τῶν τσοχικῶν, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιζήσῃ, Ὁ Bogus πῆρε σπίτι του τὴν ὀρφανὴ ἀπὸ εὐσπλαγχνία καὶ ἀκόμη μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τοῦ ἔδινε καλοὺς τόπους στὰ λάθη τῶν παιδιῶν.

Ἤτονε τότε ἕξη χρόνων. Τὶς ὀχτὼ πρῶτες μέρες ὅπου ἤτανε στοῦ θείου της, ἔκλαιγε καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Τὸ πρωὶ τῆς ἐννάτης εἶπε στὸν Bog :

— Εἶδα τὴν μαμμά, ἤτανε κάτασπρη καὶ εἶχε ἄνθη σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ φορέματός της, τὰ σκόρπισε πάνου στὸ κρεββάτι μου, ἀλλὰ δὲν τὰ ηὗρα σήμερα πρωί. Δῶσέ μου τὰ λουλούδια τῆς μαμμᾶς.

Ὁ Bog ἐσημείωσε αὐτὴ τὴ πλάνη, ἀλλ' ἀνεγνώρισε ἔπειτα ἀπὸ σκέψη πῶς ἤτονε λάθος παιδικὸ καὶ χαριτωμένο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ Jessy εἶπε στὸ Bog.

— Θεῖε, Bogus, εἶσαι γέρος, εἶσαι ἄσχημος, ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ πρέπει καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾷς.

Ὁ Bog πῆρε τὴν πέννα του, ἀλλ' ἀνεγνώρισε ἔπειτα ἀπὸ σκέψη, πῶς δὲν ἤτανε πλέον πολὺ νέος, καὶ ὅτι ποιὸ δὲν ἤτανε ὤμορφος καὶ δὲν σημείωσε τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ. Μονάχα εἶπε :

— Γιατί πρέπει νὰ σ' ἀγαπῶ Jessy ;

— Γιατὶ εἶμαι μικρή.

Εἶνε ἀλήθεια ; συλλογίζουνταν ὁ Bog, εἶνε ἀλήθεια πῶς πρέπει ν' ἀγαποῦμαι τοὺς μικρούς ; Ἴσως γιατὶ πραγματικὰ ἔχουνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ τοὺς ἀγαποῦνε. Καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ κοινὴ πλάνη τῶν μητέρων, ἡ ὁποῖες δίνουνε στὰ μικρὰ παιδιά τους τὸ γάλα τους καὶ τὴν ἀγάπη τους. Εἶναι ἕνα κεφάλαιο αὐτὸ στὸ σύγγραμμά μου ποῦ πρέπει νὰ τὸ ξανακυττάξω.

Ἔξαπρωὶ τῆς γιορτῆς του, ὁ φιλόσοφος καθώς μπῆκε μέσα στὴ σάλλα ποῦ ἤτονε τὰ βιβλία του καὶ τὰ χαρτιά του καὶ τὴν ὁποίαν ἔλεγε βιβλιοθήκη του αἰστάνθηκε μιὰ ὤμορφη μυρουδιὰ καὶ εἶδε πάνω στὸ παράθυρό του ὁμιὰ γλάστρα μὲ μιὰ γαρυφαλιά.

Εἶχε τρία λουλούδια, ἀλλὰ τρία λουλούδια κόκκινα, τὰ ὁποῖα τὸ φῶς χάϊδευε χαρωπά. Καὶ ὅλα γελούσανε μέσα στὴ σάλλα, τὸ καλὸν ἀναπαυτικὸ κάθισμα, τὸ καριδένιο τραπέζι, τὰ παληὰ βιβλία· τότε ὁ Bogus ἄρχισε σὰν αὐτὰ νὰ χαμογελάει καὶ ἐκεῖνος.

Ἡ Jessy τοῦ εἶπε, ἐνῷ τὸν φιλοῦσε :

— Κύτταξε, θεῖε Bog, κύτταξε : ἐδῶ εἶνε ὁ οὐρανὸς (καὶ τοῦ ἔδειχνε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τζάμια τὸν γαλάζιο οὐρανὸ) ἔπειτα παρὰ κάτω εἶνε ἡ γῆ, ἡ ἀνθισμένη γῆ (καὶ τοῦ ἔδειχνε τὴν γλάστρα καὶ τὰ γαρύφαλλα, ἔπειτα ἀπὸ κάτω τὰ μεγάλα βιβλία εἶνε ὁ ἅδης.

Αὐτὰ τὰ μεγάλα μαῦρα βιβλία ἤτανε ἀκριβῶς οἱ δέκα τόμοι' τοῦ συγγράμματός του «Ἀνθρώπινα λάθη» τοποθετημένοι κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Αὐτὸ τὸ λάθος τῆς Jessy θύμησε στὸν φιλόσοφο τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον εἶχε παραμελήσει αὐτὸ τὸ καιρὸ γιὰ νὰ περιδιαβάζῃ στοὺς δρόμους καὶ στὰ περιβόλια μὲ τὴν ἀνεψιάν του. Τὸ παιδὶ ἀνακάλυπτε χίλια πράματα εὐχάριστα ρκαὶ τὰ ἔδειχνε στὸν Bog, ὁ ὁποῖος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δὲν εἶχε εὔγει ἔξω. Ξανάνοιξε τὰ χειρόγραφά του, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὸν ἑαυτό του μέσα στὸ ἔργο του, ὅπου δὲν ἤτονε οὔτε ἄθη οὔτε Jessy.

Κατ' εὐτυχία ἡ φιλοσοφία τοῦ ἦθε βοηθὸς μὲ τὴν ἔξοχη αὐτὴ ἰδέα ὅτι ἡ Jessy δὲν ἤτανε ἐκείνη γιὰ τίποια. Καὶ αὐτὴ τὴν ἰδέα τὴν παραδέχτηκε μὲ ὅλην του τὴν ψυχή, γιατὶ τοῦ ἤτανε ἀναγκαία γιὰ τὸ ἔργο του

Μιὰ ἡμέρα ποῦ μελετοῦσε γιὰ αὐτὸ τό πρᾶμμα ηὗρε τὴν Jessy, ἡ ὁποία μέσα στὴ βιβλιοθήκη, περνοῦσε μιὰ βελόνα μπροστὰ στὸ παράθυρο ποῦ ἤτανε τὰ γαρύφαλα. Τὴν ρώτησε τί ἤθελε νὰ ράψῃ.

Ἡ Jessy τοῦ ἀπεκριθηκε :

— Δὲν ξέρεις λοιπόν, θεῖε Bog, πῶς τὰ χελιδόνια φύγανε ;

Ὁ Bogus δὲν ἤξερε τίποτα γιατὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἀνέφερε οὔτε ὁ Πλίνιος οὔτε ὁ Ἀδισένιος. Ἡ Jessy ἐξηκολούθησε :

—Ἡ Κατερίνα μοῦ τὸ εἶπε χθές, μοῦ εἶπε : «Τὰ χελιδόνια φύγανε φέτος ποιὸ γλήγορα ἀπὸ ἄλλοτε καὶ αὐτὸ σημαίνει πῶς θὰ ἔχωμε γλήγορα χειμῶνα, καὶ χειμῶνα βαρύ.» Αὐτὰ μοῦ εἶπε ἡ Κατερίνα. Ἔπειτα εἶδα τὴ μαμμὰ ἀσπροφορεμένη μὲ μιὰ λάμψη στὰ μαλλιά· μονάχα δὲν εἶχε λουλούδια σὰν τὴν ἄλλη φορά. Μοῦ εἶπε : «Jessy πρέπει νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὸ μπαοῦλο τὸ γούνινο ἐπανωφόρι τοῦ θείου Bog καὶ νὰ τὸ διορθώσῃς ἂν ἔχῃ ἀνάγκη». Ξύπνησα καὶ μόλις σηκώθηκα ἔβγαλα τὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ τὸ μπαοῦλο, καὶ ἐπειδὴ εἶνε σχισμένο σὲ πολλὲς μεριὲς θὰ τὸ διορθώσω.

Ὁ χειμῶνας ἦρθε καὶ ἤτονε καθώς τὸ εἶχανε πεῖ τά χελιδόνια. Ὁ Bogus μὲ τὴ γούνα του καὶ τὰ πόδια κοντὰ στὴ φωτιὰ ζητοῦσε νὰ διορθώσῃ μερικὰ κεφάλαια ἀπὸ τὸ σύγγραμμά του. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποῦ ἐσυμβίβαζε τὶς νέες ἀνακαλύψεις του μὲ τὴν θεωρία τοῦ παγκοσμίου πόνου, ἡ Jessy τοῦ ἐσύγχιζε τὶς ἰδέες του, φέροντας σ' αὐτὸν ἕνα ποτήρι μπῦρα ἢ μονάχα κυττάζοντάς τον μὲ τὸ συνειθισμένο χαμόγελό της.

Ὅταν ξανάρθε τὸ καλοκαίρι ἔκαναν ὁ θεῖος καὶ ἡ ἀνεψιά περιπάτους στοὺς ἀγροὺς, ἡ Jessy ἔφερε διάφορα χόρτα, τὰ ὁποῖα τὸ βράδυ ταχτοποιοῦσαν μαζῆ. Ἔδειχνε στοὺς περιπάτους αὐτοὺς πνεῦμα ἀκριβές. Μιὰ βραδιὰ ποῦ εἶχε ξαπλώσει ὅλα αὐτὰ τὰ χόρτα πάνω στὸ τραπέζι εἶπε στὸ Bogus :

—Τώρα, θεῖε Bog, ξέρω μὲ τ' ὄνομά τους ὅλα τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδειξες. Νὰ αὐτὰ ποῦ γιατρεύουνε καὶ αὐτὰ ποῦ πρηγορροῦνε. Θέλω νὰ τά φυλάξω, γιὰ νὰ τ' ἀναγνωρίζω πάντα καὶ νὰ τὰ δείξω σ' ἄλλους. Μοῦ χρειάζεται ἕνα χοντρὸ βιβλίο γιὰ νὰ τὰ ξεραίνω ἐκεῖ μέσα.

—Πάρε αὐτό, εἶπεν ὁ Bog.

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸν πρῶτο τόμο τῶν ἀνθρωπίνων σφαλμάτων.

Ὅταν ὁ τόμος εἶχε καὶ ἀπὸ ἕνα φυτὸ σὲ κάθε φύλλο, ἔπηρε τὸν ἄλλο καὶ σὲ τρία καλοκαίρια τὸ ἀριστούργημα τοῦ φιλοσόφου εἶχε ὅλως διόλου μεταβληθῆ σὲ βοτανολόγιο.

(Anatole France)

προσφέρουν τὴν συνδρομήν των καὶ τὴν συνεργασίαν των εἰς τὸ ἔργον τῆς γενικῆς ἀναζωμώσεως καὶ ἀνορθώσεως, τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖται ἴσως ὀλίγον βραδέως, πάντως ὅμως ἀσφαλῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς.

Η ΚΡΗΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὑπάρχουν λαοὶ οἱ ὁποῖοι γεννῶνται μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας ἀδελφωμένον μέσα εἰς τὴν ψυχήν των μαζὶ μὲ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ὅπως διὰ νὰ ζήσουν ἔχουν ἀνάγκην τροφῆς καὶ ἀέρος, ἀπαράλλακτα καὶ διὰ νὰ ὑπάρξουν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἔχουν ἀνάγκην ἐλευθερίας.

Οἱ τοιοῦτοι λαοὶ εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ προνομιοῦχοι, εἶναι οἱ ἐκ καταγωγῆς εὐγενεῖς. Εἶναι λαοὶ ἀριστοκράται, λαοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος τῆς ὕλης ὑποχωρεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς ἰδέας. Ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν παρουσιάζεται δι' αὐτοὺς ἡ ἰδέα, γίνεται ὁ σκοπὸς καὶ ὁ προορισμὸς τῆς ζωῆς των καὶ εἴτε μὲ τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου, εἴτε μὲ τὸν πέλεκυν τῆς ἐκδικήσεως ζοῦν, ἀναπνέουν, ἐνεργοῦν, ὑπάρχουν χάριν τῆς ἰδέας αὐτῆς.

Ἡ Κρήτη ἀνήκει εἰς τὰς προνομιούχους αὐτὰς χώρας καὶ οἱ Κρῆτες εἶναι βεβαίως ὁ εὐγενέστερος λαὸς τοῦ κόσμου. Καμμία κυριαρχία ὅσον ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη καὶ γενναία καὶ ἂν ὑπῆρξε δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς κάμψῃ τὸν αὐχένα καὶ νὰ ἐκριζώσῃ ἐπὶ σειρὰν ἑκαντονταετηρίδων τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς ψυχάς των.

Καὶ οἱ Κρῆτες ἔγειναν ἐπὶ τέλους ἐλεύθεροι. Φυσικὸν ἦτο ὅ,τι ἐπεζήτησαν ὡς λαός, νὰ ὀνειρευθοῦν εὐθὺς ἀμέσως καὶ ὡς ἄτομα. Φυσικὸν ἦτο εὐθὺς ὡς ἡ σημαία των, ἡ ἰδική των σημαία, ἐκυμάτισεν ὑψηλά, ἀδελφωμένη μὲ τοὺς σταυροὺς τῶν χριστιανικῶν ναῶν, τὰ εὐγενῆ τέκνα της νὰ ἐσκέφθησαν ἀμέσως νὰ ἀναπετάσσουν καὶ ἄλλην σημαίαν ἐλευθερίας καὶ προόδου.

Ἀφοῦ ἐπετύχαμεν τὴν ἐλευθερίαν μας τὴν ἐθνικήν, ἐσκέφθησαν οἱ ἄνδρες τῆς Κρήτης· ἂς μὴ ἀνεχόμεθα ἡ δουλεία νὰ εἶναι ἐγκατεστημένη εἰς τοὺς οἴκους μας καὶ οἱ σύντροφοι τῆς ζωῆς μας, αἱ μητέρες αἱ γαλουχήσασαι τόσας γενεὰς ἡρώων, ἂς μὴ ἐπιτρέψωμεν νὰ τάσσωνται εἰς κατωτέραν μοῖραν ἀπὸ ἡμᾶς. Ἄνδρες ἐλεύθεροι, ἐννοοῦντες ἀληθῶς, πραγματικῶς τί εἶναι ἐλευθερία καὶ ἐξαγοράσαντες αὐτὴν μὲ τόσον αἷμα, δὲν ἀνέχονται νὰ ζοῦν οὔτε μὲ τὴν σκιὰν πλέον τῆς δουλείας, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ εἶναι οἱ κύριοι, ἔστω καὶ ἂν αἱ ἁλύσεις τῆς δουλείας αὐτῆς εἶναι πλεγμέναι μὲ ἄνθη.

Καὶ δι' αὐτὸ εἷς βουλευτὴς Κρήτης, ὁ κ. Δασκαλογιάννης, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Κρητικὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικός, ὅταν οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπὶ αἰῶνα πλέον ἐλευθέρας Ἑλλάδος, οὔτε κἂν ἔλαβαν ποτε τὸν κόπον νὰ σκεφθοῦν, ὅτι ὑπάρχουν γυναῖκες ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ ψηφίσουν ὄχι νόμους ἐλευθεριῶν καὶ νόμους χειραφεσίας—πρᾶγμα, ἴσως πρόωρον καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὡς καὶ διὰ τὴν Κρήτην—ἀλλὰ τοὐλάχιστον νόμους προστατευτικοὺς διὰ τὴν παρὰ τῶν ὑπαρχόντων ἀδικουμένην γυναῖκα, νόμους μορφωτικοὺς καὶ ἐξανθρωπιστικούς, νόμους δι' ὧν θὰ παρεσκευάζοντο αἱ γυναῖκες καταλληλότερον καὶ διὰ νὰ ἀντα-ποκρίνωνται εἰς τὸν προορισμόν των ὡς μητέρες καὶ σύζυγοι καὶ διὰ νὰ κατέρχωνται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ νεώτεραι βιωτικαὶ ἀνάγκαι καὶ κοινωνικαὶ συνθῆκαι τὰς ὠθοῦν ὁσημέραι περισσότερον. Ἡ Κρητικὴ Βουλὴ ἂς περιορισθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τοῦτο καὶ τὸ ἔργον της θὰ εἶναι ὡραῖον καὶ ἐπαινετόν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σούπα σαρακοστιανή Πλύνετε καλὰ μισὴ ὀκὰ φασόλια πλατειά, τὰ βάζετε νὰ μουσκέψουν 3 ὥρας. Ἔπειτα κοκκινίζετε 2 κρομμύδια ὁλόκληρα μὲ λάδι, 3—4 καρότα ψιλοκομμένα μίαν καρδιὰν σελίνου καὶ ἕν δεματάκι μαϊντανό. Ὅταν κοκκινίσουν ριπτετε νερὸ ἀρκετὸ καὶ τὰ φασόλια σας καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν ἕως ὅτου λυώσουν. Τότε τὰ περνᾶτε ἀπὸ τρυπητόν, προσθέτετε ἕνα ποτῆρι μαῦρο κρασὶ καὶ ἀφίνετε νὰ βράσουν ὀλίγον, ὥστε νὰ μείνουν ὡ; πολτώδης χηλός. Ἰδιατέρως ἔχετε κόψει ψιλὰ ζεματισει καὶ ψήσει μὲ λάδι καὶ κρασὶ ἄσπρο 100 δρ. μανιτάρια. Τὰ ριπτετε εἰς μίαν σουπιέραν καὶ ἐπάνω ριπ:ετετὸν πολτώδη χηλὸν τῶνφασολιῶν, σερβιρετε Εἶναι γευστικώτατα.

Παναθήναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένον περιοδικόν.

Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης : **Κίμων Μιχαηλίδης**

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος δρ. 25

» » ἓξ μῆνας » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ ποσὰ εἰς χρυσόν.

Ἀθῆναι 18. Ὁδὸς Φιλελλήνων.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμων των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργοστάσιον ἱδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφαντριῶν, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶναι ἐφάμιλλος μὲ τὰς ἀρίστας εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραματινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσᾶς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἴδη διὰ τῶν ὁποίων στολίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὡραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὥριμος ἡλικία ἀνακτᾶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.

Κόρη ὀρφανὴ δεκαεξαέτις, πολὺ πτωχή, προσεβλήθη ὑπὸ φθίσεως. Ἴσως θὰ σωθῇ, ἐὰν κατορθωθῇ ἡ ἄμεσος μετάβασίς της εἰς ἐξοχὴν ὑπὸ ὅρους ὑγιεινῆς διαίτης, Σήμερον διαιτᾶται μετὰ γραίας μάμμης καὶ ἄλλων ἐξ μικρῶν ἀδελφῶν εἰς ἓν καὶ μόνον κοινὸν δωμάτιον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα, παρὰ τὸν ἀρ. 10. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἄλλως ἐπιβάλλεται πρς σωτηρίαν τῶν ἀτυχῶν ἀδελφῶν της.

Ἐλπίζομεν ὅτι κάθε μητέρα θὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν δυστυχίαν καὶ θὰ προσφέρῃ συντόμως, ἀμέσως τὴν συνδρομήν της εἰς τὴν πολυπαθῆ οἰκογένειαν.